

Vänsterpress om mellanårsvalet i USA hösten 2018

Den 6 november hölls val till den amerikanska kongressens två kamrar. Vid detta skulle representanthuset (med 435 platser) helt bytas ut, medan bara 35 av 100 platser i senaten stod på spel (samtidigt genomfördes en del guvernörssval och folkomröstningar).

Kongressbyggnaden Capitolium i Washington

Mellanårsval brukar ses som ett mått på vad väljarna tycker om presidentens politik. Något entydigt besked gav dock inte årets val: Demokraterna vann klar majoritet i representanthuset (som innan dominerats av republikanerna), medan republikanerna behöll kontrollen över senaten. Positivt var att andelen kvinnor växte kraftigt (över 100 i representanthuset) – även muslimer och kvinnor med rötterna i ursprungsbefolkningen blev invalda för första gången.

Se även:

Phil Hearse: [Vad är den verkliga orsaken till bränderna i Kalifornien?](#)

Stephen Maher, [Donald Trump kan inte bekämpas med liberal nostalgi](#)

Martin Fahlgren 25/11 2018

Innehåll

Flamman	1
<i>Demokratisk seger pressar partiet åt vänster</i>	<i>1</i>
Internationalen	3
<i>USA Mellanårsvalets vinnare, förlorare och dubbla förlorare</i>	<i>3</i>
<i>Mellanårsvalet i USA – inte bara mörker</i>	<i>7</i>
Offensiv	8
<i>Valen en folkomröstning om Trump</i>	<i>8</i>
Proletären	10
<i>Socialister invalda i USA:s kongress</i>	<i>10</i>

Flamman

Demokratisk seger pressar partiet åt vänster

Jonas Elvander

Flamman 14/11

Den socialistiska demokraten Ilhan Omar valdes tillsammans med Rashida Tlaib till USA:s första kvinnliga muslimska kongressledamot den 7 november. (Wikipedia)

Vänstern hade flera framgångar när Demokraterna tog tillbaka Representanthuset och nu ökar trycket på partiet att röra sig vänsterut inför nästa presidentval. Då hjälper det inte att Hillary Clintons namn återigen har dykt upp i spekulatioerna.

Demokraterna skördade som väntat stora framgångar i USA:s mellanårsval i tisdags. Förutom att man bevarade kontrollen i de flesta distrikt som röstade för Hillary Clinton i presidentvalet 2016 lyckades partiet även vinna flera distrikt som kontrollerats av Republikanerna. Totalt innebär det att partiet tar tillbaka kontrollen över Representanthuset. Det gör att den demokratiska majoriteten kan blockera delar av Donald Trumps politiska agenda. Ännu viktigare är dock den stärkta möjligheten att genomföra utredningar av presidenten. Valresultatet kommer att göra det svårare för Trump att blockera den särskilde åklagaren Robert Muellers pågående utredning av misstänkta kopplingar mellan Trumps kampanj och ryska intressen, trots att Republikanerna stärkte sin kontroll över Senaten, där 35 av 100 säten stod på spel. Totalt fick Demokraterna 12 miljoner fler röster än Republikanerna i Senatsvalen, men på grund av valsysteet där mindre delstater har lika många senatorer (två) som stora och folktäta kunde Republikanerna behålla sin majoritet.

Mellanårsvalet var även en historisk framgång för både kvinnliga och minoritetskandidater. På onsdagen hade 92 kvinnor valts till Representanthuset där det tidigare rekordet var 84, och minst tio nya kandidater i Senaten innebär att 23 av institutionens hundra säten hålls av kvinnor. I Massachusetts valdes Ayanna Pressley till statens första svarta kvinna i kongressen, socialisterna Rachida Tlaib och Ilhan Omar blev de första muslimska kvinnorna i kongressen samtidigt som två kvinnor från USA:s ursprungsbefolkning valdes in för första gången. I Colorado valdes även en demokratisk kandidat till USA:s första öppet homosexuella guvernör.

Större relativ framgång för vänstern än Demokraterna

På det hela var framgången dock mindre än Demokraterna hade hoppats på. I flera viktiga delstater som Texas, Florida och Georgia misslyckades man med att avsätta republikanska ämbetsinnehavare. Men för den radikala delen av partiet var resultatet otvivelaktigt en seger. Vinsten i Representanthuset har fått den progressiva fraktionen Congressional Progressive Caucus (CPC) som grundades av Bernie Sanders att växa ytterligare. Förutom Omar och Tlaib valdes Alexandra Ocasio-Cortez från New York in tillsammans med flera andra. På lokal nivå valdes medlemmar i Democratic Socialists of America (DSA) och andra uttalade socialister in i en rad delstatsförsamlingar, bland annat Pennsylvania där tre kvinnliga medlemmar i DSA valdes in i delstatens representanthus. Därmed kommer trycket inifrån att öka på Demokraterna att röra sig vänsterut inför nästa presidentval. Alexandra Ocasio-Cortez har även talat om behovet av en demokratisk motsvarighet till Tea Party-rörelsen, det vill säga en så kallad "sub-caucus" som kan radikaliserar partiet i en progressiv riktning.

En annan framgång var det totala valdeltagandet som ökade med 30 miljoner från 37 procent 2014 till 49 procent. I vissa delstater som Georgia gjorde oegentligheter vid rösträkningen att vissa röstlängder fick räknas om. I Florida tvingades samtliga röster räknas om. Republikanerna anklagades i flera delstater för att på administrativa vägar hindra människor att rösta, i synnerhet minoritetsgrupper som i högre utsträckning stödjer Demokraterna.

Sjukvårdsfrågan splittrar Trumpväljare

För många förklaras framgången med motståndet mot Donald Trump som stadigt har växt sedan han valdes till president för två år sedan. Bernie Sanders sade till *The Guardian* att resultatet var "ett mycket tydligt meddelande från det amerikanska folket mot Trumps politik, hans beteende och hans bigotteri".

Men det faktum att demokratiska kandidater lyckades vinna i flera delstater som ansågs ha förlorats till Trumps republikaner, såsom Wisconsin, Michigan och Pennsylvania där Demokraterna vann guvernörsvalet, visar att det politiska program som de flesta demokrater numera omfamnar utövar en stark lockelse på en stor del av Trumps väljarbas. Den enskilt viktigaste komponenten i det programmet är kravet på gratis allmän sjukvård. Frågan som från början enbart drevs av Bernie Sanders och en grupp kandidater knutna till honom har på senare tid kommit att accepteras av allt fler demokratiska politiker. Samtidigt visar opinionsundersökningar att många Trumpväljare är nöjda med den sjukvårdsreform som drevs igenom av Barack Obama och snarare vill expandera den. Det innebär att en demokratisk presidentkandidat som sätter frågan om "Medicare for All" högt på agendan inför valet 2020 sannolikt har en stor chans att vinna mot Donald Trump. Frågan är dock om så kommer att bli fallet.

Hillary 4.0?

Framgången för progressiva demokrater har gjort att spekulationerna om vem som ska bli partiets presidentkandidat har svällt till att innefatta allt fler namn. Till de vanliga namnen Sanders, Elizabeth Warren, Kamala Harris, Joe Biden och Cory Booker har en drös nya fogats. Bland annat senatskandidaten Beto O'Rourke som var en hårsman från att beseгра ärkerrepublikanen Ted Cruz i ärkerrepublikanska Texas, och Andrew Gillum som var lika nära att bli guvernör i Florida. Ett mindre nytt namn som dock också har dykt upp i spekulationerna de senaste dagarna är Hillary Clinton.

Det var i söndags som Clintons tidigare rådgivare Mark Penn och lokalpolitikern Andrew Stein skrev i en opinionsartikel i *Wall Street Journal* att den tidigare utrikesministern och presidentkandidaten sannolikt kommer att ställa upp igen, trots att hon för två år sedan slog fast att gratis sjukvård aldrig kommer att bli verklighet i USA. Med hänvisning till Bill Clinton och Barack Obama hävdade de att man inte kan utesluta att Hillary Clinton ger sig in i

loppet, även om hon först hävdade att hon inte tänker göra det: ”Hon kanske till och med hoppar över (det första primärvalet i) Iowa och ger sig in i loppet senare, men ni kan vara säkra på att Hillary 4.0 på ett eller annat sätt är på väg.”

Med tanke på förra veckans resultat skulle ett sådant scenario utgöra något slags rekord i politisk tondövhet. För som Keeanga-Yamahtta Taylor skrev i *The Jacobin* efter valet: ”Vi har nu bevis på att man inte kan besegra vit sydstatsnationalism med mjäkiga moderata uppmaningar till hövlighet och gott styre.” ”Det enda sättet som vi kan begrava mardrömmen Trump på är en radikal politisk agenda som erbjuder ett verkligt alternativ till status quo.” Om något namn är förknippat med det senare så är det Hillary Clinton, oavsett vilken uppdaterad version man väljer att förpacka henne i.

Internationalen

USA Mellanårsvalets vinnare, förlorare och dubbla förlorare

Meagan Day

Internationalen 16/11

Alexandria Ocasio-Cortez gick till val på vänsterpolitik och vann. Foto: Corey Torpie

- ▶ **Demokrater med olika taktiker i mellanårsvalet**
- ▶ **Vissa girade åt vänster, andra åt höger**
- ▶ **Strategier som gav blandade resultat**

Plågade av en identitetskris och kämpande för att ta tillbaka mark som de förlorade 2016 provade olika demokrater ett brett spektrum taktiker under årets mellanårsval. Vissa girade åt vänster, andra åt höger. Båda strategierna gav blandade resultat. Men den största skillnaden mellan de två metoderna är att demokrater som upprepade konservativa argument gav efter politiskt för högern, även när de vann sina val. De som uttryckte djärva progressiva politiska visioner vann en mycket viktig seger för vänstern, även när de verkade gå hem tomhänta.

När demokrater kompromissar med vänstervärderingar för att erövra poster så blir det i bästa fall en oavgjord match för vänstern. Det beror på att vänstern på det politiska området inte bara har till uppgift att hindra republikanerna från att få majoritet – det är att besegra högeragendan i alla dess former. Om det är ens mål så är det en riskabel strategi att ta med konservativa ståndpunkter och retorik i sin egen kampanj, och det kommer i det långa loppet att undergräva en.

Ta till exempel fallet med den sittande demokratiska senatoren Joe Donnelly i Indiana. Donnelly girade långt åt höger – och framhöll vitt och brett sitt samarbete med president Trump och uttryckte stöd för den föreslagna gränsmuren, lovade ”ta bort regelsystem som kostar jobb”, framställde sig som den mer resonliga av två ”ja till livet”-kandidater, och varnade för att Medicare för alla bara skulle antas ”över min döda kropp”. Han kallar sitt politiska märke ”mitten-bondförnuft”, men det ord han letar efter är ”konservativ”.

Donnelly förlorade. Trots de fördelar som en befintlig senator har och Barack Obamas stor-slagna stöd – han besökte Indiana för ett möte i sista minuten med senatoren – så avsattes han av den republikanska utmanaren och Trumpanhängaren Mike Braun. Braun är en aggressiv företagsvänlig multimiljonär och affärsman och marknadsförespråkare, som mot en änkas önskemål utnyttjade hennes makes död i en kampanj vars syfte var att sprida skräck mot papperslösa invandrare.

Det finns två huvudorsaker att vara tveksam till Donnellys taktik. För det första fungerar den inte.

När demokrater svänger åt höger – oftast i ekonomiska frågor, mer sällan i sociala frågor – så rättfärdigar de det som en slug strategi, till och med en förutsättning för att vinna. Men det finns ingen grund till tanken att demokrater har större chans att erövra poster om de framstår lite grann som republikaner. Vanligt folk, vars levnadsstandard sjunker när lönerna stagnerar och deras skyddsnet försvinner, lockas alltmer av tydliga och klara politiska program och förslag om djärva förändringar.

Så när en republikan för fram en skränigt dyster bild av framtiden, och en demokrat svarar med att föreslå en urvattnad version av denna bild, då har republikanen övertaget. Det är uppenbarligen vad som hände i Donnellys fall. Det är också orsaken till varför ärkecentristen Hillary Clinton förlorade mot Donald Trump, och varför Bernie Sanders besegrade Hillary Clinton i Indiana.

För det andra handlar politik inte bara om huruvida en kandidat vinner. Det handlar också om hur de vinner och på vems villkor.

Val är ett unikt tillfälle att tala med folk i massiv skala om de principer och värderingar som borde styra samhället. Politiska kandidater har chansen att säga vad de vill till tusentals och ibland miljontals människor på en gång. Hur de väljer att utöva den makten formar folks uppfattning om vilka idéer som är tillåtna, vilken politik som är önskvärd och vilka samhällsomvandlingar som går att uppnå.

Politiska kampanjer antingen utvidgar eller begränsar allmänhetens föreställningar. För en kandidat vars uppfattning om politikens syften går utöver en självisk karriärism – för någon som inte bara vill förbättra sin personliga ställning, utan vill att deras politiska idéer ska få inflytande på lång sikt – är en kampanj en möjlighet att skola och inspirera väljarna med en positiv, entydig plan för ett bättre samhälle.

När en republikan som Braun eldar på främlingsfientlighet och rasism, och en demokrat som Donnelly svarar genom att upprepa sitt stöd för en gränsmur för att hålla invandrarna borta – och lovar att han inte ska låta ”[hotande bakgrundröst] den radikala vänstern” avskaffa ICE,

och hävdar att vi måste göra ”allt som krävs för att skydda vår gräns” – då befäster det en konservativ världssyn istället för att utmana den. Det är en politisk seger för högern, oavsett vem som vinner valet.

På samma sätt har en demokrat givit upp matchen om hen besvarar en republikans krav på ”marknadsstyrda sjukvårdslösningar” som en del av ett större program för att fylla företagens fickor på de arbetandes hälsas bekostnad, genom att rikta sin ilska mot de delar av vänstern som försöker uppnå en allmän offentlig sjukvård. Hen har slarvat bort sin möjlighet att lägga grunden till en vänsterseger på längre sikt genom att föreslå ett alternativ till högerens kapitalistiska vision av en värld där människor är underordnade vinsterna. Det är långtifrån garanterat att en vinner på dessa villkor – och det är knappast en seger överhuvudtaget.

Donnelly är ett ganska extremt exempel, åtminstone i sociala frågor. Även om många demokrater håller med honom om behovet att hjälpa storföretagen och att Medicare för alla är uteslutet, så är de flesta av dem för kvinnors rätt att kunna välja abort och mot Trumps gränsmur. Men Donnellys strategi är inte så onormal inom det demokratiska partiet som en kan tro.

Barack Obama kunde ha åkt vart han ville i landet under dagarna innan mellanårsvalen. Han valde tre ställen, och ett av dessa var Indiana. Där backade han upp en man som beslutade sig för att föra en valkampanj mot en rasistisk kapitalist genom att skuggboxas med inbillade ”radikala vänstermotståndare”. Obama lade sin tyngd bakom Donnelly – som öppet är mot amnesti för invandrare och flyktingar – genom att säga: ”Vi behöver ledare som faktiskt kommer att stå upp för det som är rätt.”

Således såg vi hur det demokratiska partietablissemanget fullständigt antog strategin att byta politiska övertygelser mot vad de antog skulle bli en seger för partiet.

Oftast visar detta sig genom att en gör kompromisser till en fetisch. Igår återtog demokraterna majoriteten i representanthuset. Istället för att ta tillfället i akt att göra gällande att vänstern hade besekrat högern, lovade Nancy Pelosi att kongressen nu skulle fungera som ”en marknadsplats för idéer från två partier”. Till och med i sina vildaste fantasier, och när de värmer sig i glöden från segern, anser demokraterna att de ska dela regeringsmakten med republikanerna snarare än att besegra republikanska idéer.

Denna besatthet att kombinera vänster- och högerpolitik istället för att helt enkelt trycka på högern från vänster, är samma strategi som i mer än 30 år har hållit demokrater sysselsatta med att försöka behärska kompromissandets konst samtidigt som republikanerna har drivit sitt kraftfulla program av åtstramningar, privatiseringar och reaktionär socialpolitik utan några anspråk på tvåpartisamarbete. Det är inte bara patetiskt att skåda – dessutom antas slutresultatet bli valseger. Den segern har visat sig vara svårfångad.

Samtidigt har vänsterns centristiska eftergifter och högerens nitiska ambitioner kombinerats och skapat en högervridning av den amerikanska politiken, speciellt vad gäller att stärka företagen och rensa den offentliga sektorn.

Men det finns en allt större spricka inom det demokratiska partiet, och inte alla kandidater intog en centristisk ståndpunkt under mellanårsvalet. Ganska många demokrater gick åt vänster istället, och gick mot Obama och Pelosi.

Sjuksköterskefacket National Nurses United visade att 52 procent av de demokratiska kandidaterna i kongressvalen stödde Medicare för alla, eller att alla sjukvårdspengar ska betalas ut från en enhetlig fond som är tillgänglig för alla amerikaner [single-payer health care]. Detta uppsving av stödet för Medicare för alla bland kandidaterna är ganska häpnadsväckande med tanke på att Hillary Clinton för två år sedan, när hon var demokratiska partiets ansikte utåt, försäkrade allmänheten att ett sådant system ”aldrig någonsin kommer att hända”.

Kandidaterna har ändrat sig eftersom det nationella samtalet har ändrats dramatiskt – och det hände därför att Bernie Sanders hade en annan syn på det politiska värdet av en valkampanj än de vanliga demokraterna har.

När han 2016 gick i clinch med Clinton under primärvalen i demokratiska partiet var hans mål inte bara att besegra sin motståndare med alla medel – även om han talande nog var närmare att vinna än någon förväntade sig med tanke på att partieliten förtalade och aktivt hindrade honom. Istället agerade han som kandidater gör när de har en tydlig politisk vision, och när deras mål är att sprida denna vision och inspirera nya väljare som kommer att kämpa för denna vision i årtal framåt.

I detta syfte förde Sanders fram en djärv plattform som prövade gränserna för vad amerikaner ansåg vara möjligt, och samtidigt var genomförbar på villkor att amerikaner kunde mönstra den politiska viljan. Han drev orubbligt en kampanj om tankar som skulle omvandla arbetande människors liv, men som få demokrater var modiga nog att föreslå offentligt, inklusive Medicare för alla och avgiftsfria högsolor och avskrivning av studieskulder. Att presentera denna plattform för en masspublik slog inte bara fast nya normer för vad som är legitimt inom den politiska huvudfåran – det skrev också om skildringen av maktbalansen i det amerikanska samhället. Sanders plattform berättade en historia om USA med en ny huvudperson, den icke rika majoriteten, och en ny motståndare, den härskande minoritet som lever på alla andras hårda arbete och förtvivlan.

Trots att Sanders förlorade primärvalen 2016 så visade han sig – som ett resultat av detta – under de följande två åren vara den mest omtyckta politikern i USA. Det folkliga stödet för Medicare för alla steg från 21 procent 2014 till väldiga 70 procent i år. Det folkliga stödet för avgiftsfria offentliga universitet steg till 60 procent, från en så obemärkt tanke att opinionsundersökare inte ens brukade fråga om det.

Genom att behandla sin kampanj som en möjlighet att förändra debattvillkoren och höja förväntningarna bland de vanliga människor som utgör den breda arbetarklassen, gjorde Sanders något viktigare och mer varaktigt än att besegra en motståndare på den politiska scenen: han gav miljontals människor tillåtelse att ta sin medfödda motvilja mot ekonomisk ojämlikhet och utsugning på allvar, som en politisk inramning. En majoritet amerikaner vill nu avskaffa den privata försäkringsindustrin och ersätta den med ett enda offentligt alternativ, och mer än hälften av demokraternas kandidater till kongressen drev denna fråga i november i år. Kandidater som stödde Medicare för alla och andra progressiva politiska frågor ådrog sig både förluster och segrar. Men de hade en gemensam vilja att följa Sanders och använda sina kampanjer för att öka vanliga människors förväntningar på vad ett gott samhälle kan vara.

I en tidsperiod som domineras av galna republikaner och tvetydiga demokrater är det en seger för vänstern att driva en vida uppmärksam kampanj i syfte att sprida progressiva och demokratiskt socialistiska principer, oavsett om kandidaten besegrar sin motståndare eller ej. När vänstern ställer upp som höger och förlorar, som Donnelly gjorde, så är det en dubbel förlust. När vänstern ställer upp som vänster och vinner, som Alexandria Ocasio-Cortez, Julia Salazar, och Franklin Bynum gjorde vid mellanårsvalen i år, så är det en dubbel seger. Och även när kandidater som är öppet vänster inte vinner, så är inte en total förlust om de ägnade sina kampanjer åt att uttrycka och sprida progressiva och demokratiskt socialistiska tankar i massiv skala. Låt oss bygga fler sådana kampanjer istället för att envisas med att förlora två gånger.

Tidigare publicerad i *Jacobin magazine*. Översättning: Göran Källqvist

Mellanårsvalet i USA – inte bara mörker

Emma Lundström

Internationalen 17/11

”Scott Walker, Koch puppet” Docka föreställande Wisconsins dåvarande guvernör, under en demonstration mot miljardärerna Koch och deras fackföreningsfientliga lag Right to Work i Columbus, Ohio i augusti 2015.

Mellanårsvalet i USA var i många avseenden en tråkig historia. Republikanerna vann en ännu större majoritet i senaten och tog hem många viktiga guvernörsposter. Trots detta finns det en del ljuspunkter.

Bland annat är det oerhört viktigt att Demokraterna faktiskt vann representanthuset med ganska stor marginal. Den största ökningen på decennier. Det innebär att det äntligen finns vissa möjligheter att bromsa och blockera Donald Trumps politiska agenda. Det gör också att representanthuset kan granska presidenten på ett helt annat sätt, till exempel genom att begära ut papper kring hans dubiösa skatteaffärer.

Ett intressant faktum när det gäller Demokraternas förlust i senaten, är att flera av de demokrater som förlorade tillhörde högerfalangen inom partiet. För de socialisterna som ställde upp gick det i viss mån bättre.

En annan positiv utveckling är att Demokraterna segrade i ett antal guvernörsväl. Detta gör att de kan motverka så kallad gerrymandering, det vill säga förändringar i valkretsindelning som görs enbart för att gynna ett visst parti eller en viss kandidat. Den främsta segern när det gäller mellanårsvalet är att Demokraternas kandidat Tony Evers lyckades kasta ut Scott Walker från guvernörsposten i Wisconsin. Scott Walker har suttit i två mandatperioder och är mest känd för att ha infört den fackföreningsfientliga lagen Right to Work, krossat fackföreningarna i delstaten, kört dess utbildningssystem i botten och sänkt medellönerna.

Tony Evers har i sin kampanj fokuserat på Scott Walker som karriärpolitiker. Han har kritiserat Republikanernas sjukvårdsplan och lyft situationen i utbildningssektorn. Det har inneburit att Scott Walker har fått gå på defensiven under hela sin kampanj. Han har bland annat anklagat Tony Evers för att vilja höja skatterna.

Sammanfattningsvis var mellanårsvalet i USA en historia av både mörker och ljus. Det var ett val där unga väljare, latinamerikanska väljare och kvinnor vallfärdade till valurnorna för att motverka Trump i största möjliga mån. Tack vare detta vann Demokraterna bland annat en plats i senaten för Nevada och orsakade det jämnaste guvernörsvalet i Texas på en generation. Den politiska situationen i USA fick också ovanligt många kvinnor och människor från landets minoriteter att ställa upp i valet, vilket gör att kongressen nu är ovanligt blandad vad gäller genus och etnicitet.

Samtidigt har den vita nationalismen normaliserats på ett skrämmande sätt. Ett exempel på det är att Steve King, representant för Iowa i senaten, har jämfört papperslösa migranter med boskap och nyligen gick ut till stöd för en nynazist som kampanjade för att bli borgmästare i Toronto. Trots sin hatiska retorik vann Steve King valet till senaten med omkring 8500 röster.

Utvecklingen i USA kan få den mest optimistiske att tappa modet. Därför är det viktigt att påminna sig om ljuspunkterna. Om de socialisterna som har vunnit sina val, om de gräsrotsrörelser som kämpat och kämpar för förändring, och om det faktum att för första gången sedan Donald Trump blev vald till president, så kommer motståndet mot honom att ha ett visst inflytande i kongressen.

Offensiv

Valen en folkomröstning om Trump

Tom Crean

Offensiv 14/11

Mellanårsvalen i USA representerar en begränsad "blå våg" [Demokraternas färg är blå, Republikanernas röd] och ett generellt förkastande av Trump från väljarkåren. Republikanerna är lättade över att deras motgångar inte var värre, samtidigt som många progressiva arbetare och ungdomar är besvikna över att utfallet inte var mer avgörande.

Detta kom i kölvattnet av en valkampanj där Trump försökte mobilisera sitt stöd genom att piska upp en rädsla för immigranter och använda öppen rasism, medan Demokraterna fokuserade på att "förkasta hatet" och försvara Obamacare. De erbjöd dock få konkreta saker för arbetarklassens folk.

Samtidigt återspeglade det större antalet vänster- och progressiva kandidater – varav nästan alla ställde upp inom Demokraterna – den starka önskan hos miljontals om att pressa tillbaka högerens agenda. Ett antal självutnämnda socialisterna vann, däribland Julia Salazar som blir invald i New Yorks statssenat samt Alexandria Ocasio Cortez och Rashida Tlaib som båda valdes in till kongressen. Tlaib är också en av två amerikanska muslimer som valdes in i kongressen för första gången någonsin, vilket är historiskt.

Det var väldigt många som röstade i mellanårsvalen – 30 miljoner fler än senast det begav sig, 2014. Det verkar som att Demokraterna kommer att få 229 mandat i Representanthuset, en ökning med 36 mandat. De vann valet med 7 procents marginal, vilket ger dem en majoritet på 23 mandat. Då valet på många sätt blev en folkomröstning om Trump indikerar detta att stora samhällsskikt förkastar hans sexistiska och rasistiska budskap. Betydande är att åtminstone 100 kvinnor valdes till Representanthuset, den överväldigande majoriteten av dem

från Demokraterna, för första gången i USA:s historia (omkring en fjärdedel av hela Representanthuset).

Å andra sidan utökade Republikanerna sin majoritet i senaten. Men vi måste komma ihåg att senaten är bra mycket mindre demokratisk i sin natur då varje delstat har två representanter, oavsett hur litet dess invånarantal är.

Medan Demokraterna nu kontrollerar Representanthuset är fortfarande en vildsint och reaktionär regim kvar i Washington. Vi kan inte vänta till 2020 och presidentvalet. Vi måste skyndsamt bygga en massrörelse, centrerad i arbetarklassens styrka, som tar sig an och besejrar högerens agenda samt avsätter Trump. De kommande månaderna kommer såväl ledningen för Demokraterna som de nya vänsterkandidater som valdes till kongressen och lagstiftande församlingar att prövas av de ökande förväntningarna och kraven på att konfrontera Trump och den härskande klassen.

Veckorna innan valet trappade Trump upp sin främlingsfientliga hysteri till en ny, fruktansvärd nivå – även med hans mått mätt – för att försöka piska upp en rädsla i syfte att få hans väljarbas att rösta. Innan använde han utnämningsprocessen av Kavanaugh [till Högsta domstolen] i samma syfte. Han utmålade migrantkaravanen från Centralamerika som nu snirklar sig igenom Mexiko som ”en invasion”, som han menar möjligen skapades av Demokraterna eller finansierades av den liberala judiska miljardären George Soros, vilken innehåller gängmedlemmar från MS13 och terrorister från Mellanöstern.

Sedan beordrade han tusentals trupper till gränsen för att konfrontera en fredlig marsch av några tusen desperata kvinnor, män och barn som flyr det sociala kaos skapat av den nyliberala politiken som USA-imperialismen har förespråkade.

Ledningen för Demokraterna å sin sida valde väldigt medvetet att fokusera på förortsdistrikten och särskilt på vita kvinnor ”med en högskoleexamen” som tidigare tenderade att rösta på Republikanerna.

Nancy Pelosi, som mycket möjligt kan bli talman för Representanthuset igen, visade hur verklighetsfrånvända Demokraternas ledning är när de gjorde ett uttalande strax efter valdagen om att de ska ta en ”tvåparti-approach” och ”söka samsyn där vi kan” med Republikanerna.

Trots segern för den högprofilerade demokratiska socialisten Alexandria Ocasio Cortez och andra progressiva på riks- och delstatsnivå var flera utfall väldigt nedslående för många progressiva arbetare och ungdomar. Däribland finns nederlaget för Andrew Gillum i Floridas guvernörsväl mot den öppet rasistiska Ron de Santis likväl som nederlaget för Beto O'Rourke i Texas senatsval mot den avskyvärda Ted Cruz. Såväl Gillum som O'Rourke hade uttryckligen en modigare och progressivare approach än vad ledningen för Demokraterna hade. Gillum skulle också ha blivit den första svarta guvernören i Florida.

I grannliggande Georgia har Stacey Abrams, som skulle blivit den första svarta kvinnliga statsguvernören i USA:s historia, inte medgett nederlag. Hon gör rätt i att begära en omräkning av rösterna på grund av de olika oegentligheterna i Georgias val – en del av ett bredare landsomfattande republikanskt försök att trappa upp den så kallade ”voter suppression” i delstater de kontrollerar [att förhindra vissa grupper från att kunna rösta]. Dessa åtgärder är särskilt inriktade på att göra det svårare för svarta amerikaner att rösta.

Mellanårsvalets utkomst kommer brett att uppmuntra de som vill slå tillbaka mot Trump, medan en republikansk seger tydligt skulle ha fått en demoraliserande effekt. Dock är det omedelbara motståndet från det demokratiska etablissemanget mot de höjda förväntningarna en tydlig indikation på hur debatten om vägen framåt i kampen mot höger kommer att

intensifieras den kommande tiden, särskilt i ljuset av en presidentvalskampanj som kommer att börja nästan omedelbart.

Det finns en ökande förståelse bland hundratusentals om att vi behöver en politisk kraft som bestämt är redo att kämpa för vanligt folk lika hårt som Trump är beredd att kämpa för miljardärernas intressen. Precis som vi konsekvent har argumenterat är projektet att försöka reformera Demokraterna eller pressa dem åt vänster – vilket har engagerat många unga aktivister – förståeligt, men nästan helt säkert dömt att misslyckas. Bernie Sanders presidentvalskampanj 2016, där han samlade in över 200 miljoner dollar i små bidrag för ett pro-arbetarklassprogram, pekade på den massiva potentialen för vad situationen kräver – ett nytt oberoende vänsterparti baserat på arbetarklassens och alla förtrycktas intressen.

Ett sånt parti behöver basera sig på sociala masskamper, vilket är det enda sättet som högern kommer att besegras och allvarliga framsteg vinnas. Detta året pekar på potentialen för att bygga en verklig, pågående massrörelse med de enorma mobiliseringarna från kvinnor, studentwalkouts mot skjutvapensvåldet och det högsta antalet strejker på nästan 20 år.

Särskilt lärarrevolten, koncentrerad i de republikanska delstaterna, visar på potentialen för klasskampen att radikaliserar större skikt. Lärarna hade modiga krav, däribland att beskatta företagen för att finansiera utbildning och omvända årtionden av nedskärningar, vilket vann stort stöd även bland folk som hade röstat på Trump.

Under 2019 kommer vi helt säkert se en ännu en våg av kamp – detta måste kombineras med bygget av en vänster som kan utmana etablissemangen, vilket blir början till att sätta trumpismen på flykt för gott.

Proletären

Socialister invalda i USA:s kongress

August Eliasson

Proletären 15/11

Alexandria Ocasio-Cortez talar inför väljare i New York

Demokraterna återvann majoriteten i representanthuset men det blev inget massivt underkännande av Trumps presidentskap som vissa hoppades.

Mellanårsvalet i USA skulle bli beviset för de amerikanska väljarnas missnöje med president Donald Trump. Så blev det inte. Men demokraterna vann majoritet i representanthuset och

undersökningar visar att stödet för republikanerna eroderar i flera av dess viktiga väljar-grupper.

Republikanerna behöll majoriteten i senaten, med 52 av 100 platser, men Demokraterna återvann majoriteten i representanthuset, med 220 av 435 platser. Att den sittande presidentens parti förlorar majoriteten i representanthuset är i sig inte ovanligt och flera bedömare har istället påpekat att det kan gynna Trump som nu har något att skylla på om han inte får igenom sin politik.

Republikanerna vann överlag i de delstater där Trump vann 2016, men samtidigt visar undersökningar att stödet minskat i flera väljargrupper. Enligt den amerikanska vänstertidskriften *Jacobin*, som sammanställt flera väljarundersökningar, har Republikanernas stöd minskat bland lågutbildade, landsbygdsbor och vita i södra USA.

Rashida Tlaib for congress/Facebook / Alexandria Ocasio-Cortez och Rashida Tlaib, båda medlemmar i Amerikas demokratiska socialister, valdes in i kongressen.

Samtidigt visar valet att Trump fortfarande har stora delar av USA:s befolkning bakom sig. En förklaring är den rekordlåga arbetslösheten och att vissa industrisektorer stärkts av en mer protektionistisk politik. Men den främsta anledningen är kanske den aggressiva invandrarfientliga kampanj Trump bedrivit, där han bland annat målat ut de migrantkaravaner, främst från Honduras, som är på väg till USA som bestående av kriminella. Precis som vid presidentvalet 2016 har Trump utnyttjat rasistiska strömningar som jobbkonkurrens, arbetslöshet, kriminalitet och sociala problem lett till.

Mellanårsvalet i USA är också en påminnelse om landets odemokratiska valsysteem. Trots att valdeltagandet var rekordhögt ser det ut att bli färre än 50 procent av de som registrerat sig som röstare.

Det är överhuvudtaget inte alla medborgare som kan registrera sig som väljare. I många delstater kan den som saknar en fast adress eller är dömd för ett brott till exempel inte rösta. Bland de som registrerat sig är det långt ifrån alla som kan rösta – valet är nämligen på en vanlig arbetsdag och många som arbetar kan helt enkelt inte ta ledigt.

För Demokraternas vänsterflygel innebar mellanårsvalet vissa framgångar. Förra presidentkandidaten Bernie Sanders återvaldes som senator och två medlemmar i vänstersocialdemokratiska Amerikas demokratiska socialister (DSA), Alexandria Ocasio-Cortez och Rashida Tlaib, valdes till representanthuset i kongressen för sina valkretsar i New York respektive Michigan. 29-åriga Alexandria Ocasio-Cortez blir därmed den yngsta kongressledamoten hittills och Rashida Tlaib, med ursprung i Palestina, blir en av de två första med muslimsk bakgrund.

Fakta

I ett uttalande efter valet beskriver DSA, vars kandidater samtidigt är medlemmar i Demokraterna, sina valframgångar som ”den amerikanska socialistiska rörelsens återfödelse efter generationer av reträtt”. Enligt DSA har Demokratiska partiets etablissemang visat sig vara oförmöget att bilda en verklig opposition och de uppmanar alla som vill ha social och ekonomisk rättvisa att bilda ”en massrörelse av och för arbetarklassens majoritet”.

Även om DSA i grunden är ett socialdemokratiskt parti är de öppna med att de förespråkar socialism och har bedrivit en valkampanj som lyfter fram klass på ett sätt som knappast ens Vänsterpartiet i Sverige gör.

Mellanårsvalet gav ingen tydlig fingervisning om möjlig kandidat för Demokraterna mot Donald Trump 2020. I vissa medier har den karismatiska Texas-kandidaten Beto O’Rourke lyfts fram som en möjlig ”ny Obama”. Andra menar att 77-årige vänsterpopulisten Bernie Sanders skulle kunna ha en chans.

Säkert är att om Demokraterna ställer upp med ännu en liberal etablissemangskandidat som Hillary Clinton – som öppnat upp för att ställa upp igen – så kommer världen få fyra år till av Trump.